

VII.

Прѣплуватъ облаци лазура,
Тъмнѣе тжжната земя,
Топи се слънцето въ пурпура
На привечерната тжма!..
Гората стеле своите пазви!..
Далеко тъне мрачна ширъ!
Спокойната рѣка нагазва
Шуми и бий се въ тъменъ миръ!
Вълнитѣ мжтни и спокойни
Шумятъ въвъ пустинни брѣгове;
А занемели люшкатъ стройно
Върбитѣ китни върхове!..

И гойнитѣ стада въ полята
Пасатъ край мелници крилати!..
Разгърденъ младиятъ селякъ
Пой конетѣ хвърковати!..

Тукъ съ чудна прелестъ е земята
Облжхана, и близъкъ склонъ
Цѣвти въвъ китнитѣ полени..
Редъ таинствени хълмове